

TURNUL DE VECHERE

VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

CLUJ

IANUARIE 1925

ENGELYN

NO. 1

ISPITA—CĂDEREA ȘI BIRUINȚA

ISPITA—CĂDEREA ȘI BIRUINȚA

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

VOL. IX.

CLUJ

IANUARIE 1925

BROOKLYN

NO. 1

ISPITA—CĂDEREA ȘI BIRUINȚA

Nimeni nu ispitit fiul său nu zică că sunt ispitit de la Dumnezeu: pentru că Dumnezeu este necercat de rău și dânsul nu ispiteste pe nimeni. Dar fiecare este ispitit, fiind tras și mormit de a sa poftă. Apoi cădea după ce a zămislit neșie păcat, iar păcatul după ce a fost desăvârșit naște moarte. Nu fiți rătăciți, frații mei iubiți". -Iacob 1:13-16.

SCRIPTURILE spun pe față că Satan este meșterul ispititor. Lucrul la care el vrea să ajungă prin ispită este acela, că vrea să pună stăpânire pe cel ispitit. Acela care se îngăduie pe sine ispititorului o pătește de tot rău. Acela care rabdă ispită și ispititorului se împotrivesc cu toată hotărârea, este răsplătit la urmă cu coroana vieții.

O ispită care are urmări atât de mari, adevărată viață veșnică ca răsplătă sau pierdere de viață ca pedeapsă, trebuie să fie mai mult decât neajunsurile și greșelile de toate zilele la care toți oamenii sunt expuși. Trebuie să fie ceva care are de a face cu loialitatea noastră față de Dumnezeu. Aceasta **zicere** a noastră este întărită de Sfânta Scriptură când spune că Isus „a fost ispitit în toate după cum noi suntem ispițiți” (Evrei 4:15), dar fără de păcat, fiind nevinovat și sfânt. De aceea, ispita lui Isus ne dă un model care ne călăuzește în talmăcirea acestui verset.

Satana se apropie cu ispita în totdeauna de aceia cari sunt, sau spun că sunt, în armonie cu Dumnezeu. Ispita însă nu s'a început cu Isus.

Când erau în Eden, Adam și Eva stăteau în legături cu Dumnezeu conform legii sale. Ei erau făpturile lui Dumnezeu, și prin urmare fiii săi. Dumnezeu le dase legea sa. Legea lui Dumnezeu este voia sa spusă în cuvânt. Ei știau bine că a mânca din toți arborii grădinei era bine, afară de arborele care era în mijlocul grădinei, care se numea arborele cunoștinței binelui și al răului. Eva se puse la vorbă cu necuratul. Satan îi făcuse Evei fel și fel de propuneri, spre a o îndemna să mănânce din pomul oprit. Dar la început Eva nu se învoi. Ea zise lui Satan: „Dumnezeu a zis dintr'însul să nu mâncați nici să nu vă atingeți de dânsul, ca să nu muriți”. Satana a făcut-o să creadă că ea n'o să moară. După aceea el s'a pus să o inducă la nesupunere față de Dumnezeu pe trei căi, adevărat prin apelând cu ispita la cele trei facultăți ale ființei, ca astfel să o facă

nesupusă lui Dumnezeu. Ispitind-o pe acestea trei lături, Satana nădăjduia să o despartă de Dumnezeu și s'o facă supusă lui. Eva a îngăduit. Ispititorul a câștigat o biruință asupra ei. Ea a devenit neloyală, nesupusă lui Dumnezeu. Ea a pierdut stăpânirea lui Dumnezeu și a intrat sub stăpânirea Necuratului.

Trupul este organismul de carne. Mintește este înțelegerea, cumintenia sau acele părți din capul omului cu care el judecă și face hotărâri. Voința este aceea putere din ființa omului care hotărăște să facă sau să nu facă un anumit lucru.

„Și văzu femeia că fructul pomului este bun la mâncare.” (1 Moisi 3:6) Ea a judecat: fructul ăsta o fi tare bun organismului meu. Știu că sunt destule alte fructe aici în grădină care poate sunt bune și care îmi vor păstra viața în veci, dar ăsta trebuie să fie ceva de tot deosebit, de vreme ce Dumnezeu ne-a oprit să nu mâncăm din el. De aceea, nu se poate să nu mănânc din el. Eu îmi voi folosi puterile pentru mulțumirea și folosul cărnii mele.

„Și văzu femeia că fructul pomului este plăcut ochilor.” Asta i-a măgulit privirea: adevărat i-a plăcut forma din afară a fructului. El era frumos să te uiti la el, și era de dorit. Ea și-a zis în sineși: este cel mai frumos fruct, ce există, deci mă voi împărtăși din el.

„Și ea văzu că e „de dorit pomul spre a face înțelept.” El a apelat la mândria sau la simțul ei de vrednicie și însemnătate, și a dorit să fie înțeleaptă împotriva legii lui Dumnezeu. Ea se hotărî să mănânce, judecând așa: am să mănânc și să devin mai înțeleaptă decât toate celelalte creaturi, ba, ce să mai spun, tot așa de înțeleaptă ca Dumnezeu însuși.

„Asupra tuturor acestor trei puncte Eva fu ispitită, și la toate aceste trei puncte ea a îngăduit și a căzut. Atât de însemnată s'a văzut ea în ochii săi încât a dat din fructul oprit și bărbatului ei, dar el a mâncat. El a văzut că ea s'a despus lui Dumnezeu și a

ingăduit diavolului, dar s'a asociat și el greșelei ei. Din partea sa asta a fost o faptă rea cu voința, împotriva voinței spuse a lui Dumnezeu. Acestei fapte de nesupunere cu voința a urmat moartea, care înseamnă nimicire și e ceea ce se întâmplă tuturor aceluia care cu voința nu se supun lui Dumnezeu.

7¹⁰ Că aceste trei feluri de atac și ispită sunt puse înainte de către Satana aceluia care stau în legătură cu Dumnezeu, sau spun că stau, se arată limpede prin cuvintele Apostolului care spune: „Fiindcă tot ce este în lume, pofta trupului și pofta ochilor și mândria deșartă a vieții, nu este dela Tatăl, ci este din lume. Și lumea trece, și pofta ei; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”—1 Ioan 2:16, 17.

7¹¹ În vremea când Sf. Ioan grăia aceste cuvinte Satana era Dumnezeul lumii întregi. Indemnând de puterea dumnezească a spiritului sfânt Apostolul spune că toate lucrurile din lume, care îl îndeamnă pe unul să se facă nesupus lui Dumnezeu și întocmirilor sale drepte, sunt puse înaintea noastră ca pofte ale cărnii, ca pofte ale ochilor, făcându-le să se înfățișeze frumoase și să le devie plăcute; și mândriei vieții, însemnând prin aceasta pofta unuia de a străluci înaintea altora și a se socoti pe sine foarte vrednic și în stare să facă totul fără vre-un ajutor dela Dumnezeu și câteodată mergând tocmai împotriva voinței și căilor lui Dumnezeu. A te îngădui acestor puteri de ispită înseamnă a fi nesupus lui Dumnezeu și a te face vrednic de mare pedeapsă. A răbda și a învinge ispitele și pe Ispititor înseamnă a câștiga o mare răsplată. La adăpostul acestor adevăruri trebuie să se pună toți în tot timpul cuvenit.

ISPITA LUI ISUS

1² În toate timpurile Satana a umblat să nimicească pe sămânța făgăduinței. Când Isus fu botezat în apa Iordanului, și Tatăl din ceruri grăi lui Isus că este Fiul său cel iubit, Satan auzi aceasta. Prin urmare, el știa că Isus este trimisul lui Dumnezeu pe pământ. El mai știa că Dumnezeu cere supunere din toată inima aceluia care vor să steie cu el în legături strânse. Din acel moment Satan s'a pus pe lucru să-l facă pe Isus să devie nesupus Tatălui. Isus petrecu patruzeci de zile în pustiu, pregătindu-se pentru lucrul cel mare pe care Tatăl său îl așezase înaintea sa. Ingerii îi serveau. Satan atunci văzu că Isus este văzut cu ochi buni de Iehova, ca și cel mai iubit fiu al său. Cu multă dibăcie și viclenie el a așezat ispitele înaintea Domnului. Este bine de luat în ochi aici că Satan s'a folosit tot de aceleași metode ca și cu Eva, când a pus ispitele înaintea lui Isus.

7¹³ Intâi, el s'a lingușit cărnii lui Isus în aceea, că Isus era flămând și Satan știa aceasta. Necuratul i-a grăit: „Dacă ești tu Fiul lui Dumnezeu, zi pietrelor acestora să se facă pâini”, mănâncă și-ți molcomește foamea? Asta era o ispită pentru a mulțumi dorințele trupului, și în chipul acesta să se mântuiască pe sine de a nu muri de foame, și ași folosi puterea sa supraomenească în acest scop. Isus s'a împotrivit Ispititorului și ispitei și a arătat lui Satan că el este supus lui Dumnezeu, spunându-i: „Este scris, că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu.” Prin aceasta vrând să zică că supunerea lui Dumnezeu este mai de mare preț în viața decât pâinea cu care sature trupul. Împotriva acestei ispite Isus a câștigat biruința.

7¹⁴ Iar cu privire la minte, în aceasta: Satan a prezentat pe dinaintea vederei mentale a lui Isus toate națiunile și împărățiile de pe pământ. Aceste toate formau organizația lui Satan. El a grăit către Isus astfel: „Astea toate sunt ale mele, și le dau cu voiesc.” Cu alte cuvinte, el voia să zică Mântuitorului: „Iehova mă recunoaște că eu sunt zeul lumii acesteia, și am dreptul să fac ce vreau cu ea. Tu ai venit să fii Regele lumii. Va trece un timp îndelungat până îți vei putea ajunge ținta. Dacă vrei, eu ți-o dau ție acum și devii Regele ei numai decât, cu o singură condiție, că te vei închina mie.” Aceasta fu o ispită pusă a minții lui Isus prin care îi arăta toate națiunile și împărățiile lumii acesteia. Toate acestea formau organizațiunea Satanei, după propria sa declarație, pe care Isus, știind că este adevărată, n'a contrazis-o. (Luca 4:5, 6) El a grăit lui Isus: „Astea toate sunt ale mele, și le dau aceluia care voiesc.” Eu le dau însă numai aceluia care mă recunoaște pe mine ca stăpânitor al acestei lumi și consimte să steie sub stăpânirea mea.” Cu alte cuvinte, el a dat de înțeles Mântuitorului aceasta: „Dumnezeu mă recunoaște ca dumnezeul lumii acesteia, și eu am dreptul să o dau cui voiesc. Tu ai venit să fii Regele lumii. Ti-se va cere un lung timp până-ți vei putea ajunge ținta. Eu ți-o pot da acum și tu poți deveni Regele ei numai decât, pe condiția aceea ca să te închini mie.” Asta fu o ispită pusă înaintea minții lui Isus prin ajutorul ochilui deoarece el putea vedea mărirea pământului și mărirea care ar primii-o luând în stăpânire lumea și strigându-se pe sine ca liberatorul poporului, făcându-i frumoși și desăvârșiți. Dar ispitei acesteia Isus i-a răspuns: „Departă-te Satană, căci scris este, numai Domnului Dumnezeului tău te vei închina și numai lui să-i servești.”—Luca 4:1-12.

7¹⁵ Isus s'a împotrivit Ispititorului și a biruit ispita. El nu s'a lăsat vârlit pe calea gre-

șită de către dorințele ochilor săi, și prin aceasta a câștigat o biruință.

1¹⁶ Apoi Satan a apelat la mândria vieții lui Isus. El i-a ispitit voința, în speranța de a-l îndemna pe Isus la nesupunere față de Dumnezeu prin nesocotirea lucrurilor rânduite de Tatăl pentru el. El a grăit lui Isus în aceste cuvinte: „Dacă vei încerca să duci la îndeplinire lucrul pe care ai în gând pe calea ta umilită și înjosită, vei întâmpina mari greutăți în ai face pe oameni să creadă că tu ești Regele. Privește la oamenii puternici și bogăți ai țării acesteia. Ai să îți seamă de Sinedriul, de politicienii care alcătuiesc Tribunalul suprem al acestei națiuni. Privește la farizeii și la alți oameni mari, cari au în mână chestia religioasă a poporului. Aceștia sunt cele trei părți stăpânitoare ale lumii de acum, și toți aceștia sunt ai mei, sunt în mâna mea, stau sub ordinul meu. Dacă aștepti ca în adevăr să-l poți face pe popor să creadă că tu ești trimisul lui Dumnezeu, să fii Regele poporului, atunci vei avea să faci ceva lucru de tot mare care să te deosebească de toți aceștia. De ce să nu dovodești poporului că tu ești trimisul lui Dumnezeu? Urcă-te pe aripa templului din Ierusalim și sai jos în vale. Stă scris de către Dumnezeu că el va da îngerilor săi ordin pentru tine, iar ei mâinele își vor pune ca să te poarte ca piciorul tău de piatră să nu se atingă. Cu toată siguranța ei te vor scăpa, și atunci poporul va cunoaște că tu ești trimis din cer. Ispita asta apela mai mult la mândrie și era socotită să-l îndemne pe Isus să facă ceva pentru mărirea proprie și să-și câștige un renume pe altă cale nu așa cum a hotărât-o Tatăl pentru el. Isus niciodată nu și-a clintit deplina sa credință și supunere față de Dumnezeu său. El a răspuns: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău.” Prin asta Isus i-a grăit Satanei: „Nu te cunosc ca adevăratul stăpânitor al acestei lumi, ci numai ca unul care a uzurpat stăpânirea asupra ei, pentru un timp hotărât de Tatăl meu. Tu ești un nelegal lui Dumnezeu. Tu ești un răzvrătit. Tu trebuia să recunoști pe Creator, pe Dumnezeuul tău și să-i rămâi supus. Deci încercările tale de a mă atrage pe partea ta, sunt zadarnice. Eu niciodată nu te voi recunoaște ca să mă închin ție. Eu recunosc numai pe Dumnezeuul care este în cer. Tie nu-ți cedez un moment. Ești un stricat, iar sfârșitul tău va fi pieirea. Departă-te de aici. Astfel Isus a biruit ispita, și a alungat pe Ispititor, câștigând o mare biruință.

ISPITA PREOTIMEI

„Ecclesie înseamnă o clasă de oameni chemați afară și deosebită de toți ceilalți. Numele acesta se folosește pentru biserică. Ecclesiastic înseamnă ceea ce aparține bi-

sericei sau bisericesc. Domnul Isus a întemeiat biserica lui Dumnezeu, iar cei doisprezece Apostoli au fost și sunt douăsprezece pietri de temelie. Biserica cea adevărată a lui Dumnezeu este semănța antitipică a lui Abraam prin care Dumnezeu a făgăduit să binecuvinteze toate familiile de pe pământ. Toți aceia cari au luat numele lui Isus Christos spun că ei sunt ai Domnului, iar unii dintre aceștia de fapt și aparțin Domnului. O ispită după felul cum a fost ispitit Isus a fost și este pusă tuturor urmașilor Domnului, și felul cum ei vor primi sau respinge ispita aceasta, vor dovedi dacă sunt supuși, loiali și priviți cu ochi buni de Dumnezeu.— Evrei 12:27.

1¹⁸ Isus este marele și bunul Păstor al turmei lui Iehova. (Evrei 13:20; 1 Petru 2:25) În organizația bisericii sale Domnul a rânduit păstori mai mici sau subpăstori, numindu-i pe aceștia bătrâni și învățători. Asupra acestora el puse sarcina și datoria de a hrăni turma lui Dumnezeu și a căuta de interesele turmei în mod neegoist (1 Petru 5:2-4), și să nu stăpânească cu asprime peste poporul lui Dumnezeu. Procedând cu totul împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, bătrânii sau păstorii bisericii, care mai târziu numai cu numele au fost a lui Christos, au pus la cale și au făcut consilii, sinoade, presbiterii, parohii și alte corpuri politice, alegându-și dintre ei membri cu influență pe care îi puneau în poziție sau stare înaltă de papi, cardinali, episcopi, doctori în drepturi divine, reverenți, etc., etc., și astfel formând sau creând ceea ce se cunoaște astăzi ca „ecclesiasticismul creștinătății.” Aceștia toți formează o clasă aparte și deosebită de restul omenirii, pretinzând drepturi dumnezeiești și omenești pe care nici Isus nu le-a pretins, și de care Apostolii și alți servitori credincioși ai bisericii adevărate s'ar fi rușinat chiar să și viseze de ele. Aceștia sunt toți încoronați cu onoare și cinste înaintea oamenilor. Dumnezeu este de mică însemnătate în gândurile lor. Lucrurile sale pentru ei au numai atâta valoare cât să le poată aduce mai multă onoare și cinste înaintea poporului. Intreg serviciul ce ei îl fac pentru Dumnezeu este numai pentru plata bănească, și pentru cinste între oameni și alte foloase sociale în lumea Satanei de azi. Nu Dumnezeu din cer i-a silit pe aceștia oameni să facă aceasta. Mișcați de dorința lor proprie ei au luat acești pași greșiți, punându-se astfel la îndemâna Ispititorului cel mare, care s'a folosit de dorința lor și le-a pus cursa întocmai potrivit cu poftele lor, adevărate dorințele cărnii, plăcerile ochilor și mândria vieții.

1¹⁹ Întâi, cu privire la dorințele cărnii sau ale trupului: Puterea pe care ecclesiasticii au primit-o din pricina stării lor înalte în

biserică, această putere ei au folosit-o pentru scopuri egoiste în folosul lor. Ei s'au hrănit pe ei înșiși, lăsând ca turma lui Dumnezeu să se ajute cum vrea. (Ezekiel 34) Plini de egoism sau iubire de sine, în mod ascuns și deschis ei au căutat ca pe toate căile să-și înainteze și îmbunătățească interesele lor private, lăsând ca poporul să meargă fără hrana spirituală, și prin aceasta cauzând o mare foamete în țară de auzirea cuvântului lui Dumnezeu. Îngăduindu-se pe ei ispititorului de ași întrebuința puterile pentru foloase private proprii, ei au căzut în mreja lui.—Amos 8:11.)

²⁰In ce privește plăcerile ochilor [minteal: dorind să aibă în stăpânire lucrurile amăgitoare ale lumii acesteia, și să câștige lauda oamenilor în loc de lauda lui Dumnezeu, ei s'au lăsat trași de plăcerile ochilor. Ei se îmbracă în veșminte de purpură [fluturătoare] și bis, se împodobesc cu juvaier și pietre scumpe, și astfel își iau o formă pioasă și dumnezească, dar în care nu este nici o putere și pe care Dumnezeu nu o privește cu ochi buni. Ei au căzut deadreptul în mreja acestei ispită.]

⁷Mândria vieții: Isus învățase pe urmașii săi să predice evanghelia împărăției sale și cu răbdare să aștepte întoarcerea sa când el va pune pe pământ împărăția sa. El i-a sfătuit să steie deoparte de lume. Ecclesiasticii, sau popii, au spus că ei sunt solii lui Dumnezeu pe pământ. Satana a pus înaintea lor ispita că, ca și solii Domnului pe pământ, ei pot să acătuiască împărăția lui Dumnezeu fără să aștepte venirea a doua a lui Christos. Condiția pentru a putea înființa această împărăție a lui Dumnezeu fără Christos, a fost ca ei să deie mâna cu puterile comerciale și politice de pe pământ, care stăteau deja sub stăpânirea lui Satan.

Propunerea asta a apelat la mândria vieții lor. Pentru ei era o izbândă strălucită a aduce pe tot capitaliștii și politicianii în biserică făcându-izenoriași prominenți și de vază în turmele lor. După aceea ei au îngăduit ispitei amăgitoare și s'au pus îndată pe lucru ca să câștige stăpânire asupra lumii fără ajutorul și împotriva cuvântului Domnului. Ei au împlinit toate condițiunile Satanei. Ei s'au închinat demonilor, au sfințit războaiele, și pentru plată au servit ca ofițeri de recrutare în timpul războiului și au recurs la multe alte metode de ale Necuratului pentru scopuri egoiste și ținte ambițioase. Ei au pus la o parte pe Dumnezeu și pe Domnul Isus și s'au înfățișat grași și bogați și puternici, asociindu-se cu soții lor la cârmuirea minții supraomenească a dumnezeului lumii acesteia. După cum Isus spusese, ei zic: „Suntem bogați și am fost îmbogățiți și n'avem trebuință de nimic”, când de fapt și în adevăr ei sunt „muncii și vred-

nici de plâns și săraci, și orbi și goi” în ințelele spiritual și în ce privește starea lor cu Dumnezeu. (Apocalips 3:17) Ei au căzut în mreja ispitei și și-au îndeplinit partea lor în aranjament care a fost să întunece ochii poporului. Ei stau vinovați înaintea lui Dumnezeu și a omului și sunt fără nici o scuză.

IVĂTĂTURI NEADEVĂRATE

⁷Ecclesiasticii, adecă: papii, cardinalii, episcopii, reverenții, doctorii în dumnezeire și profesorii de teologie, au spus că numai ei singuri au dreptul și puterea de a talmăci Scripturile; și tăgăduesc ori cui dreptul de a predica evanghelia și spun că numai aceia au dreptul pe care își pun ei mâinile. Ei au dat la o parte învățăturile adevărate ale Cuvântului lui Dumnezeu și s'au făcut pe ei înșiși, cu ajutorul organizațiilor lor, fântâni de învățături, care învățături ei le-au vărsat ca un râu, spunând oamenilor că râul acesta este un râu dătător de viață pentru popor; pe când adevărul era acesta, că vetea lor a fost o veste de amăgire și înșelăciune, un râu de bolnăvire și moarte. Învățăturile acestea neadevărate au servit să orbească pe popor dela cunoasterea caracterului adevărat și scopurilor adevărate ale lui Dumnezeu, și marele său plan de mântuire a fost ascuns de ochii lor.

¹Spunând că ei singuri au dreptul de a talmăci Scripturile, ecclesiasticii au ținut poporul în necunoștință un lung timp și l-au îndemnat să-l mai îndeamnă încă să nu se intereseze de Biblie, nici măcar să o citească decum s'o studieze. Acum însă când poporul și-a pierdut încrederea în ceea ce zic ei, și acum în ziua noastră de educație și carte în toate părțile, când poporul stă să citească și caută să citească Scripturile, ecclesiasticii vin cu îndrăzneata declarație că Biblia nu este Cuvântul lui Dumnezeu și deci n'are nici o valoare s'o citești. Preștiind aceasta, pe ce cale vor lua popii, Dumnezeu a făcut pe profetul său să scrie aceste cuvinte, despre ei: „Căci poporul meu făcu două rele: mă lăsă pe mine izvorul apelor vii, și și săpă siesi puturi învățături făcute de om buturi crepate, cari nu pot ținea apă [care de fapt nu pot conține adevăruri dătătoare de viață.]” — Ieremia 2:13.

²⁴Spre a dovedi aceasta aducem înainte următoarele fapte:

²⁵Biblia învață că omul a fost creat desăvârșit, și fiindcă a păcătuit el a fost osândit la moarte, și prin aceasta a pierdut desăvârșirea trupului său și dreptul de a trăi.

²⁶Ecclesiasticii sau popii învață că omul este o creatură a evoluției, adecă e copilul maimuței, n'a căzut niciodată, și niciodată n'a pierdut dreptul să trăiască din pricina păcatului.

²⁷Biblia învață că omul este muritor; și că din cauza păcatului lui Adam toți oamenii se nasc păcătoși și sunt supuși morții.

²⁸Popii învață că toți oamenii au suflete nemuritoare, care nu pot să moară, care învățătura este susținută numai de minciuna mare a Satanei.—Ioan 8:44.

²⁹Biblia învață împede că pedeapsa păcatului este moartea, iar că moartea și nimicirea este pedeapsa pe care o vor suferi cei nelegiuți. Rom 6:23, 4; Luca 26:27; 1:8, 9

³⁰Popii învață că nu există moarte adevărată, și că pedeapsa celor păcătoși și stricăci este o chinuire în flăcările iadului, care va ținea pe vecie, iar pentru a scăpa de pedeapsa aceasta atât de rea, oamenii trebuie ca să intre în bisericile lor, să le plătească lor câte și mai câte pentru a-i scăpa de acolo.

³¹Scripturile învață împede că Dumnezeu este prima mare cauză; și Isus Christos, unicul său fiu, este Răscumpărătorul omenirii.

³²Popii învață învățătura nescrisurată, adică Sf. Treime, prin care defaimă pe Dumnezeu. Ioan 6:38; 1:29; Marc 13:32; Ioan

³³Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu spune că Isus Christos este Răscumpărătorul tuturor și că toți membrii neamului omenească, la un timp cuvenit, vor avea ocaziunea de a cunoaște aceasta răscumpărare pentru a trage foloase binecuvântătoare din

³⁴Învățăturile popilor despre evoluție, nemunirea omenească, chinul veșnic și treime sunt o negare a răscumpărării; iar cei mai mari dintre popi se dau astăzi pe față și spun că Isus n'a fost mai mult decât un om de rând, și tăgăduesc în mod deschis valoarea sacrificiului său, tăgăduesc că sângele lui Christos are vre-un preț în ce privește scaparea oamenilor de păcate.

³⁵Scripturile învață că Isus Christos este Rege, singurul care are dreptul să stăpânească pe pământ la timpul când va voi Dumnezeu. Zab 14:7; Dan 2:44; Ier 23:6

³⁶Popii învață dreptul divin al regilor pământești, cari sunt creați de afacerile mari ca să stăpânească poporul; iar popii au dat mâna cu afacerile mari și cu politicianii mari ca să infortze această regulă și să stăpânească popoarele pământului, deoarece, spun ei, asta este aranjamentul dumnezeesc ca ei să stăpânească.

³⁷Isus a făcut ca Apostolii săi să fie temelii împărăției, iar Scripturile învață că Apostolii n'au/succesori.

³⁸Popii au făcut pe oameni să creadă în înșelăciunea că ei sunt succesorii apostolilor, și prin aceea și-au luat lor mari puteri prin cari au încercat să amăgească și au amăgit poporul.

³⁹Biblia învață și pune mare însemnătate

pe a doua venire a lui Christos, marele Prinț al păcii, care atunci își va însuși puterea sa de Rege și va domni pe pământ; mai de

parte Biblia îndeamnă pe creștini și pe urmașii Domnului să vestească această veste a viitoareii împărății, să propage pacea, să trăiască în bună înțelegere cu toți oamenii.

⁴⁰Popii învață și propagă războiul; ei au sfîșit războiul trecut și toate războaiele în-tortochind Scripturile în așa fel ca să se potrivească cu concluziile lor. În repetate rânduri ei și-au făcut fotografii cu marii războinici ai lumii, înfățișându-se ca asociații lor. Ei au înșchimbât clădirile bisericesti în stațiuni de recrutare. Sunt dovezi de domeniul public că în timpul războiului popii au primit în Anglia 5 dolari la zi dela guvern ca să predice oamenilor să meargă la războiu. În timp ce bieții tineri mergeau pe fronturi cu grămada, popii își umpleau buzunarele de bani în numele lui Dumnezeu, a dreptății și a religiei creștine. Ei au predicat tinerilor să meargă la front, și în caz de moarte le-au promis cerul; iar dacă refuză, după moarte au să meargă în iad. Asta au făcut-o ei pentru bani, nu din convingere. Iar acum când dovezile sunt limpeză și hotărîtoare că vechea lume e pe sfârșite, că Domnul este prezent a doua oră, că Impărăția cerurilor s'a apropiat, popii negă dovada aceasta, își bat joc de ea și persecută pe acei care au curajul să spună poporului adevărul. În loc ca să zică bun venit Regelui măririi, și să spună poporului despre Impărăția sa și binecuvântările care le aduce, în mod deschis, ei se unesc cu planurile diavolului pentru stăpânirea popoarelor pământului printr'un aranjament, cum le place să și-l numească, „Liga Națiunilor”, și în mod pios însă înșelător strigă oamenilor că asta, adică Liga Națiunilor, „este expresia politică a Impărăției lui Dumnezeu pe pământ.”

⁴¹Astfel popii au vărsat poporului un râu de învățături aducătoare de moarte, și acum e timpul ca ei înșiși să beie apa amărăciunii, pentru că o merită din mâna Domnului.

⁴²Isus a spus că el este via cea adevărată, iar că urmașii săi sunt coardele și deci o parte din viața de vie. El dinainte a preștiut cum popii vor aluneca înaintea ispitei lui Satana, și a spus-o aceasta înainte cu multe veacuri prin profetul său Ieremia, după cum urmează:

⁴³„Eu te sădisem viță aleasă, din sad cu totul curat; deci cum te-ai prefăcut înaintea mea într'o coardă de viță săbatică? Căci și cu nitru (silitră) de te vei spăla, și săpun mult îți vei lua, păcatul tău tot va rămânea scris înaintea mea, zice Iehova Dumnezeu. Cum poți zice: nu m'am necurățit, n'am urmat Baalilor? Vezi calea ta în valea fiilor

Hinnom, cunoaște ce ai făcut, dromadir ușor ești ce bate toate drumurile, asină sălbatică deprinsă în pustiu, pofta sa cine o poate îndestula? Toți câți o caută nu trebuie să se ostenească: în luna ei o află. Ferește piciorul tău, să nu umble desculț, și gâtul tău dela sete; dară tu ai zis: „Inzadar, nu! Căci iubit-am zeii streini, și în urma ei voiu merge.”—Ieremia 2:21, 25.

⁴⁴Popii căzând înaintea ispitei lui Satan, dovedindu-se nesupuși lui Dumnezeu, dând mâna cu făcătorii și advocații războiului, și prin forță și silă stăpânind poporul, recunoscând că ei au predicat pe tineri în războiu, trebuie acum să-și ia răspunderea pe care Domnul o așază asupra lor, zicând astfel: „Și în poalele tale aflatu-s'a sângele sufletelor șarmanilor nevinovați.”—Ier. 2:34.

INSĂRCINAREA BISERICII

⁴⁵O însărcinare înseamnă o încredințare de putere poruncind îndeplinirea anumitor datorii. Însărcinarea dumnezească dată bisericii este arătată la Isaia 61:1-3. Lucrul acesta se face limpede prin faptele lui Isus când a fost prima oră pe pământ. La începutul misiunii sale, el intră într-o sinagogă din Nazaret și dându-i-se spre citire profeta lui Isaia, el citi următoarele și spuse că se referă la el: „Spiritul Domnului este peste mine, prin care m'a uns ca să binevesc săracilor, m'a trimis să tămăduiesc pe cei zdrobiți cu inima, să vestesc iertare celor în robie, și orbilor vedere, să dau drumul celor apăsați, să vestesc an plăcut Domnului.” (Luca 4:18, 19) Dar cealaltă parte a însărcinării el n'a citit-o, și care sună astfel: „Ca să prochem ziua răzbunării Dumnezeului nostru și să mângâi pe toți care plâng.” (Isaia 61:2) La timpul lui Dumnezeu partea acestei însărcinări trebuie îndeplinită.

⁴⁶Avem dovezi hotărâtoare că trăim în ziua mâniei lui Dumnezeu, că nenumărate milioane de oameni ce sunt pe pământ se află într-o stare de plângere. Nu e limpede tuturor că ziua noastră este ziua când Dumnezeu ar voi ca noi să îndeplinim această parte a însărcinării? Care dintre noi o va face?

⁴⁷Scripturile arată limpede și hotărât că urmașii credincioși a lui Isus Christos sunt martorii săi și ca atari sunt martorii lui Dumnezeu, îmbrăcați cu autoritate să vestească vestea sa. (2 Corinteni 5:20; Matei 24:14; Isaia 52:7; Apocalips 17:14) Ca și solii săi însărcinați ei trebuie să vorbească cu autoritate, și făcând acestea ei pentru ei nu câștigă nimic decât dispreț și batjocură. Ei nu sunt decât gurile Domnului ca o voce ce strigă în pustiu. Nu este decât o veste; nu poate fi decât o singură clasă care să vestească vestea și lucrul acesta trebuie să-l facă în conțelegere cu alții și cu Domnul. Faci tu parte din clasa asta? Face-ți-vei tu cu bucurie datoria?

PRONUNȚAREA (PRONUNCIAMENTUL)

⁴⁸Timpul pentru o declarație hotărâtoare a sosit. Este mai ales în contra popilor, clasa antitipică a fariseilor și soții lor. Dela 1874 până la 1914 s'a vestit prezența Domnului; iar adevărurile cele mari și temeinice, care de multă vreme erau ascunse prin neadevăruri, au fost aduse la lumină. De obicei popilor n'iodată nu le-a plăcut adevărul și au persecutat pe cei care l-au vestit. În 1914 Domnul și-a luat puterea sa de Rege; iar ca dovadă a acestui lucru el a adus îndeplinirea profetiilor sale, pe care el le-a rostit cu câteva zile înainte de moartea sa, și anume: războiul mondial, foamea, ciuma, suferințele sociale, etc. Astea sunt dovezi atât de clare temeinice, și convingătoare încât nici unul n'are cauză să se scuze sau să greșească în privința acestui lucru. Popii și-au bătut joc și au râs de dovezile acestea, persecutând pe cei care au dus vestea. De repetate ori Domnul i-a înștiințat de calea lor nepotrivită, dar ei au nesocotit atât pe Domnul cât și vestea sa. Iar acum e timpul convenit ca să se înțeleagă grăirea Domnului prin Psalmul 82, care să fie totodată făcută și cunoscut. Se va observa că Psalmii lui Asaf vorbesc despre a doua venire a Domnului. Aici vom cerceta pe acesta unul vers cu vers.

⁴⁹„Dumnezeu stă în adunarea sa, în mijlocul zeilor judecă.” Adunarea sa se formează din aceia cari sunt antitipicii acelora care sedeau pe scaunul lui Moise, și anume: popii, papii, cardinalii, profesorii în teologie, doctorii dumnezești, producătorii și împărtășitorii învățăturilor false, care pretind a-l reprezenta pe Domnul și cu toate acestea ei susțin pe diavolul și organizatia sa.

⁵⁰„In mijlocul zeilor judecă.” Cuvântul „zei” înseamnă aci pe unii puternici, și adesea ori se referă la judecători. Popii și-au luat însărcinarea de a judeca toate lucrurile privitoare la biserică și la cuvântul lui Dumnezeu, și să rostească judecata cu privire la lume. Acum însă a sosit timpul lui Dumnezeu ca să-i judece pe ei. Si așa Domnul le zice: „Până când veți judeca strâmb? Si veți fi părtinitori ai celor nelegiuți?” Popii au căutat să câștige în turmele lor pe oamenii cei mari ai lumii, pe profesori, pe politicianii de profesiune și pe toți alți oameni fără suflet, ai celui Necurat și făcându-i pe acestia ca să fie cei dintâi în turmele lor în timp ce pe cei săraci și umiliți i-au delegat mai către ușă judecându-i nedrept, iar pe cei care căutau adevărul își băteau joc de ei.

⁵¹Ei s'au hrănit pe ei înșiși și s'au îmbrăcat pe ei în haine frumoase, ca să aibă rol și cinste printre acești lumesti, lăsând ca turma lui Dumnezeu să moară de foame. Ei au primit bacșișuri în bani ca să sfîntească războiul. Ei au făcut ca să rămâie de amin-

tire în organizația diavolului prin aceea că și-au făcut fotografiile și statuetele alături de alți oameni mari ai organizației lui Satan. În țările europene marile picturi și statui ale războiului și războinicilor sunt sfințite prin stampilarea și aprobarea prezentei popilor în ele: Aceștia au judecat nedrept pe aceia cari au încercat să cunoască adevărul și să-l spună lumii orbită de păcat. Ei au cauzat arestarea, întemnițarea și moartea multor de acești nevinovați. Aceasta au făcut-o ei în mod deschis în cursul războiului.

Atunci Iehova îi îndeamnă ca să facă bine prin următoarele cuvinte:

32 „Judecați ne cel sărac și pe cel orfan; ce-ți apăsă și celui sărman faceți dreptate. Scăpați ne cel sărac și pe cel lipsit, mântuiți-i din mâna celor nelegiuiți.” Ocaziune mare s'a dat popilor dela 1914 până la 1918 ca să apere pe cei săraci și să facă dreptate celor anăsați și lipsiți, și să spună popului adevărul cu privire la Domnul și Impărăția sa. Dar ei n'au dat ascultare la cuvântul Domnului, nici la dovada adusă la lumină înaintea lor, ci au dat mâna cu organizația Satanei. Atunci Domnul grăeste cu privire la ei: „Ei nu cunosc, nici nu înțeleg, umblă în întunec: toate temeliiile mă-mântului se clătesc.” Aici Domnul grăeste despre refuzarea lor voită de a asculta de el și de cuvântul său.

54 Adam văzuse că mama Eva a fost înșelată de diavol, deci s'a hotărât și el și, cu voința, a năcătuț împreună cu ea. Biserica cu numele a fost închinată totdeauna ca o femeie necurată. Sistemul bisericesc căzând în cîrsele și vicleniile diavolului, iar popii văzând și recunoscând acest fapt, s'au asociat și ei, ca și Adam, și cu voința au mers împreună pe calea diavolului, negând pe Domnul și cuvântul său. Ei au fost înștiințați prin vederea faptelor și legea lui Dumnezeu în Biblie. Ei au fost înștiințați să deosebească și să stea pentru Domnul, pentru adevăr și să vestească popului adevărul; dar ei n'au voit să asculte. Cu ochii deschiși și cu voința ei au continuat a merge în întunec. Ei au dat mâna cu Satan și organizația sa, au negat dreptul lui Christos de ași stabili împărăția, cum el a prezis, și încercând să-și arate înțelepciunea lor superioară, ei au dat mâna cu afacerile mari și cu politicienii mari formând o combinație numită „Liga Națiunilor”, stabilind o împărăție a lor proprie, pentru a stăvăni poporul prin asprime și ne dreptul. Astfel ei și-au dovedit cu voința nesupunerea lor față de Domnul Isus Christos.

55 Judecata Domnului este pusă în aceste cuvinte:

56 „Zis-am [cu privire la voi]: sunteți zei [adecă puternicil, din fii ai celui Preaînalt sunteți voi toți [pentru privilegiile de a mă

reprezenta pe mine], dar voi ați disprețuit acest mare privilegiu, urmând sfaturilor voastre egoiste și, în asemănarea lui Adam, v'ați unit cu voința organizației diavolului.”

57 Mai departe Domnul spune:

58 „Dar [acum pentru nesupunere și neloyalitatea voastră] ca tot omul veți muri, și ca unul din mai mari veți cădea.” Cuvântul de aci, tradus „om”, este tradus dintr'un cuvânt asemănător cuvântului din care-i tradus „Adam” și se întrebunțează și cu privire la fățarnici, la oameni de rând. Adam fu un păcătos cu voința, pentru care nu mai era nici o speranță de viață dacă nu se pregătea răscumpărarea prin Isus Christos. Acum însă nu mai este altă răscumpărare. (Evrei 10:26-29) Scripturile vorbesc numai despre doi prinți sau de doi „mai mari.” Aceștia doi sunt: Mihael, Prințul păcii, sau Prințul vieții, care stă pentru fii poporului și este Eliberatorul poporului, iar al doilea este Satan, prințul lumii rea de azi, prințul întunerecului. Prințul Isus a căzut ca o jertfă pentru păcatele omenirii; prințul Satan va cădea și va fi nimicî complex pentru nelegiuirea și îndărătnicia sa.

59 Psalmul se încheie cu Asaf ca fiind vorbitorul. Asaf era primul cântăreț al lui David. În timpul prezenței a doua a Domnului fratele Russell a fost primul cântăreț în biserică, vestind popului vestea învătăției. La trecerea fratelui Russell dintre noi Societatea îl reprezintă pe Domnul. El a declarat că ea a fost organizată pentru acest scop. Asaf strigă către Domnul în aceste cuvinte:

60 „Scoală-te, Dumnezeu, judecă pământul, că tu ești stăpânul tuturor popoarelor.” Strigătul acesta este strigătul poporului lui Dumnezeu, ca Domnul să se scoale și să scape poporul din mâinile apăsătorului. Pământul este a Domnului Dumnezeu, și acum a sosit timpul pentru el ca să-l stăpânească, iar el are dreptul să stăpânească toate națiunile. Este strigătul bisericii către Domnul ca să ducă la îndeplinire lucrul și să-și îndeplinească scopurile sale hotărîte. (Apocalips 11:18) Membrii cei adevărați ai bisericii vor ști să-și facă datoria potrivit ocaziei.

ISPITA—BIRUITORII

7 61 Aceleași ispite care au venit asupra altor credincioși se prezintă și urmașilor adevărați a lui Isus. 62 Însă Dumnezeu a pregătit o cale de scăpare pentru cei supuși și credincioși lui, ca ei să aibă puțința să rămână cu totul supuși și credincioși ca să-i vestească vestea până la sfârșit. — 1 Corinteni 2:10-16.

7 62 Ispita ce se pune acum este de trei feluri, și trebuie rezistată, biruită de toți aceia cari vor să aibă parte de împărăție.

7 63 Întâi, cu privire la trup: urmașii adevărați ai lui Isus vor refuza să-și întrebun-

teze puterile spirituale pentru câştiguri personale, și trebuie cu bucurie să hrănească turma lui Dumnezeu, pentru care serviciu trebuie să-și întrebuițeze trupurile ca o jertfă vie lui Dumnezeu. 7 Romani 12:1; 1 Petru 5:2-4.

7⁶⁴ Cu privire la minte: copilul adevărat al lui Dumnezeu trebuie să fie cu totul la adăpost de influențele înșelătoare ale lumii, și să refuze să asculte înșelăciunile oamenilor și vicleniile lor. 3 El trebuie să nu aibă nici o simpatie față de unii, față de organizația diavolului și să n'aibă nici o frică când e socotit printre gunoaiele pământului, nici să nu-i fie rușine când este disprețuit și huițuit de către lume. 5 El trebuie să fie loial lui Dumnezeu, lui Isus, cuvântului său și lucrului lui Dumnezeu. x *Impia*

7⁶⁵ In ce privește voința: copilul adevărat al lui Dumnezeu nu poate avea mândrie de sine sau ambițiune ca să alerge înaintea Domnului. 2 El trebuie să fie doritor și în stare să urmeze unde Domnul îl conduce și să facă ceea ce Domnul îi poruncește. 3 El trebuie să fie cu totul supus și loial Regelui și intereselor Impărăției sale. x

7⁶⁶ Dușmanul să folosească de toate puterile sale împotriva bisericii, și ispita sau ispitele sunt puternice și aspre. 3 Este un fericit privilegiu a ne arăta acum loialitatea pentru Regele cerului. 4 Vorbind despre aceia care se luptă din toate puterile pentru adevăr. Sf. Iacob spune: „Fericit este bărbatul care răbdă ispita, căci lămurit fiind va lua a vieții cunună, pe care a făgăduit-o Domnul celor care-l iubesc.”—Iacob 1:12. x

7⁶⁷ Războiul dintre feară și Mielușel e în curs. 2 E o luptă pe viață și pe moarte. 2 Satana nu e încă legat, ci liber să facă folos de toate armele vicleniei sale. 4 La timpul său convenit Domnul va câștiga biruința asupra Satanei, iar acei care se vor împărtași cu el vor fi numiți aleși și credincioși până la moarte. x Apocalips 17:14.

7⁶⁸ Isus Christos a câștigat o biurintă asupra marelui Ispititor. 2 Popii au spus că ei sunt reprezentanții săi, dar au căzut în fața ispitei. 2 Urmașii cei adevărați a lui Isus Christos, care înaintează cu el spre biruință, trebuie să reziste ispitelor și Ispititorului în acelaș fel cum a rezistat și biruit el. 4 Către unii ca aceștia Domnul grăește: „In lume aveți strămtorare, dar îndrăсниți, eu am biruit lumea.”—Ioan 16:33.

7⁶⁹ Și iarăș: „Și aceasta biruință care a bi-

ruit lumea [organizația Satanei] este credința noastră. 2 (1 Ioan 5:4) Asta înseamnă o predare și supunere loială și credincioasă Domnului. 3 lucrul care poate fi mișcat numai de iubire, care are complecta înfățișare a negoismului. x

7⁷⁰ Este numai un singur Dumnezeu, Tatăl, și un singur Christos Isus, Răscumpărătorul omului. 2 Toți acei cari vor să steie cu el biruitori și să se împărtașească mării lui vor trebui să fie botezați în moartea sa. 3 Și urmând pe calea aceasta, ei se vor ridica triumfători și se vor împărtași cu Domnul în liberarea și binecuvântarea popoarelor de pe pământ. 4 In toate vârstele ce vor urma ei vor îmbrăcarea mărirea favorurilor lui speciale. x

7⁷¹ Proba este acum în curs și e aspră. 2 Biserica trebuie să îndeplinească acum însărcinarea ei dumnezească și să vestească ziua mării Dumnezeului nostru și să mângăie pe cei ce plâng, care doresc să fie mângăiați. 3 Mare și fericit este privilegiul creștinului de acum! x

INTREBĂRI BEREANE

Cine este cel mai mare dușman al omenirii? Dacă îngăduind ispitei avem urmări rele, iar dacă rezistăm ispitei rezultă în viață vecinică, se referă aceasta la nedesăvârșirile și lucrurile zilnice la care suntem noi supuși? § 1-4.

Pe care trei căi s'a apropiat Satan de Eva ca s'o ispitească? § 4-9.

Pe cine atacă Satan în mod special cu ispitele sale? § 10-11.

Când și cum l-a ispitit Satana pe Isus? § 12-16.

Este eclesiasticismul ispitit tot așa cum a fost Isus? § 16.

Care e datoria subpăstorilor? Ce au făcut păstorii bisericii nominale? Cum fură ei ispitii? § 18-21.

Cine sunt eclesiasticii, și ce au făcut ei? Cum au ținut ei pe popor în necunoștință? Ce este dovada? § 22-38.

Pot eclesiasticii să propage războiul și totodată să reprezinte credincioși pe Prințul păcii? § 39-40.

Merită eclesiasticii să fie făcuți să-și beie singuri borșul pe care l-au făcut? § 41.

Care e însemnătatea viei adevărate și a coardelor? § 42-44.

Ce înseamnă o însărcinare? Unde se găsește însărcinarea bisericii? Care clasă va spune ziua mării lui Dumnezeu? § 45-47.

De ce este acumă timpul potrivit pentru a vesti ziua mării lui Dumnezeu? Și sunt popii fără seuză? § 48.

Cine sunt puternicii din Psalmul 88, cine sunt zeii? § 49-50.

Ce fac puternicii aceștia? § 51.

Cum au fost ei indemnati și cum au întors ei spatelul către Domnul? § 52-53.

In ce chip se aseamănă popii cu Adam? § 54.

Cum este așezată judecata Domnului în contra lor? § 55-58.

Cum se încheie Psalmul? Este aci o incurajare pentru adevăratele oi ale Domnului? § 59-60.

Cum se poate învinge ispita? § 61-65.

Care este răsplata acelor care răbdă ispita? Este lupta dintre feară și Mielușel o luptă până la moarte? Cine va fi biruitorul? § 66-68.

Care este biruința care biruiește organizația diavolului? Ce cale trebuie urmată ca să fim triumfători? § 69-71.

Watch Tower, 1 Octombrie 1924.

TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 7 IANUARIE

"Tatăl îndurărilor și Dumnezeu al oricărui mângâier." — 2 Corinteni 1:3.

PLANUL lui Dumnezeu este descoperit amănunțit ca omul să poată învăța să-l prețuiască pe Creator. Cunoașterea potrivită și aprecierea celui Etern indeamnă pe creatură să-și pună toate eforturile să-i placă Creatorului ei. Cu cât cunoaște mai bine pe Creator, cu atât dorește el mai mult să devie în asemănarea Aceluia care este sfânt și neegoist.

În decursul celor patru ani trecuți aceia cari au studiat Turnul de Veghere au putut să vadă textele în ordinea următoare: cu privire la Iehova; cu privire la Domnul Isus Christos, la Spiritul lui Dumnezeu; și puterea transformătoare a lui; și la Impărăția lui Dumnezeu. Mulți ne scriu că multe și mari binecuvântări au tras ei din aceste texte. Nădejdea ne este că studierea textelor în cursul anului 1925 să fie de un ajutor deosebit pentru biserică. Anul acesta vom cerceta și studia textele privitoare la mângâierea celor care plâng. Se va găsi că aceste texte învățată că Iehova Dumnezeu este marele mângâitor; că Domnul Isus Christos este solul său activ pentru împărțirea acestor mângâieri; că Spiritul Sfânt este unealta întrebuițată pentru împărțirea acestor binecuvântări; că este voia lui Dumnezeu ca toți membrii bisericii să fie mângâitori, cu scopul ca să mărească numele lui Dumnezeu.

Textul cu care se deschide anul acesta arată că izvorul îndurării și al mângâierii este Iehova.

Mila sau îndurarea este aceea însușire frumoasă de caracter care se poartă cu simpatie față de cel care i-a făcut vre-un rău.

Mângâiere înseamnă a-i alina pe cei care plâng, a ridica greutatele care-i fac să fie triști și a-i îndreapta înspre aceea ce aduce minții pace și sufletului bucurie.

Raiul era un loc de bucurie pentru că el era grădina lui Dumnezeu. Din pricina păcatului omul a pierdut această casă fericită. El a vătămat legea lui Dumnezeu, și aceasta a făcut-o el fără scuză sau fără ca să fi fost silit ca s'o facă. Pentru îndeplinirea dreptății sale, Dumnezeu trebui ca să-l osândească pe om la moarte. Sub osânda aceasta dreaptă a lui Dumnezeu Adam și urmașii săi rămăneau morți pentru vecie și cu timpul viața sa s'ar fi stins de pe pământ. Dar Iehova s'a purtat cu îndurare față de om, precum el totdeauna a făcut-o. El a făcut un plan mare pentru răscumpărarea omenirii, adică scăparea și punerea ei din nou în fericirea avută. În alcătuirea și ducerea la îndeplinire a acestui plan, Dumnezeu a fost mișcat numai de iubire. (Ion. 3:16, 17) Aceasta arată că Creatorul este expresia neegoismului și plin de îndurare și dragoste.

Dela Rusalii incoace, acei care au ajuns la o cunoaștere de Dumnezeu și a scopurilor sale au

primit multă mângâiere; iar mângâierea lor crește cum crește și aprecierea lor de iubirea lui Dumnezeu.

Omul învață că Dumnezeu a fost și este îndurător cu cei care îl vătămă, care se căese și care se întorc către el; iar el mângâie pe toți aceia care cu inima curată caută o mângâiere pe calea aceasta.

Este neapărat trebuincios ca fiecare, care voințe să fie mângâiat, să învețe felul lui Dumnezeu de a mângâia. Asta înseamnă cunoașterea voinței și căilor lui Dumnezeu. Al cunoaște pe Dumnezeu și scumpul său Fiș înseamnă viață vecinică. (Ion 17:3) Acela care are viața în deplin, are mângâiere și deplinătatea bucuriei.

TEXTUL PENTRU 14 IANUARIE

"Să nu se turbure inima voastră; aveți încredere în Dumnezeu, aveți încredere și în mine." — Ioan 14:1.

UCENICII lui Isus erau oameni nedesăvârșiți. Că și toți oamenii ceilalți ei aveau încredări și tristețe. Ei iubeau pe Isus. Timp de trei ani și jumătate el era pentru ei un turn de putere și un izvor de mângâiere. Acum sosise timpul ca el să se despartă de ei. Pricina pentru ce nu pricepeau ei atunci. Inimile lor erau triste. Credința lor în Dumnezeu le-a adus unele mângâieri, deoarece ea și evrei ei recunoșteau că fac parte dintr'un popor în legământ cu Dumnezeu.

Nu sosise încă timpul pentru ei ca să cunoască planul și scopurile lui Dumnezeu, și nici felul cum el le va aduce mângâiere. Până la Rusalii era cu neputință pentru ei ca să priceapă asta.

Cunoscând aceasta, Isus le-a grăit: „Voi credeți lui Dumnezeu și în făgăduințele sale făcute părintelui Abraam, că prin el și seminția sa se vor binecuvânta toate familiile de pe pământ. Dumnezeu făgăduise că va trimite pe Mesia și prin el toți vor putea primi o binecuvântare. Eu sunt acela. Dar înainte de a veni binecuvântarea aceasta, eu trebuie să plec. Nu îngăduiți ca supărarea plecării mele să vă turbure inimile voastre. Eu mă duc ca să gătesc un loc pentru voi, dar după aceea mă voi întoarce și vă voi lua la mine, ca unde sunt eu să fiți și voi. De un oarecare timp eu eram Mângâitorul vostru, și acum mă veți lipsi. Eu însă voi ruga pe Tatăl meu ca să vă trimită un alt Mângâitor." — Ioan 14:16.

Acestea erau cuvinte de mângâiere, dar ucenicii nu le înțeleseră la timpul acela. Ei au avut să aștepte până la Rusalii, când Domnul le va trimite mângâitorul făgăduit care o să-i conducă în lipsa lui, și o să-i facă să-i simtă prezența prin toată călătoria lor pe pământ. Ei au rămas credința în cuvintele sale, și au așteptat până la timpul numit.

TEXTUL PENTRU 21 IANUARIE

„Mângăitorul, spiritul sfânt... el vă va învăța tot.” —Ioan 14: 26.

CÂND sosi timpul pentru Isus ca să se înalțe la cer, el adună pe ucenicii săi la poalele Muntelui Olivilor. El le spuse să rămână în Ierusalim și să aștepte venirea mângăitorului, că atunci ei vor primi spiritul sfânt, și astfel ei au să-i fie martorii. **Fapte 1: 4-11.**

Supra poruncii învățătorului ucenicii au așteptat în Ierusalim timp de zece zile, până la Rusalii. Când se împlini ziua a zecea, ei așteptau adunați în camera de sus, unde ei primiră Spiritul sfânt. Aceasta se întâmplă ca răspuns rugăciunii lui Isus, și ca o împlinire a făgăduinții sale: „Și eu voi ruga pe Tatăl și va da vouă alt mângăitor, ca să fie în veac împreună cu voi.” —Ioan 14: 16.

Când Isus fu răstignit, în inima ucenicilor a intrat o mare frică și turburare. Tristeța lor n'avea margini. În a treia zi, care era chiar ziua învierii Domnului, doi din ucenici, plângând moartea violentă a lui Isus, grăiau: „Și noi nădăjduiam că el este care avea să scape pe Israel.” —Luca. 24: 25.

Mai târziu în Ierusalim, și după ce ei fură informați despre învierea Domnului în timp ce ei erau adunați la olaltă, apărură Isus în mijlocul lor și le-a grăit: „Pace vouă.” Dar ei se înfricoșară foarte și se speriară, și au crezut că au văzut un spirit. Dar el le-a grăit: „Pentru ce sunteți turburați, și pentru ce se ridică gânduri în inima voastră?” (Luca 24: 38) Ei nu erau în stare să priceapă, ei nu primiseră încă Spiritul sfânt, Mângăitorul încă nu venise.

Dela Rusalii începând taina lui Dumnezeu începu să se descopere ucenicilor. Toate parabolele și zicerile întunecate deveneau lor clare și le puteau pricepe. Ei au început să vadă că era numai decât de trebuință pentru Isus să sufere, să moară și să se scoale din morți, înălțându-se la cer și acolo să aducă prețul răscumpărării, nu numai pentru ei ci și pentru toată omenirea. Ei au văzut mai departe că în timpul de acum Domnul își va alege biserica sa, că acei care vor face parte din biserică vor trebui să meargă pe urmele lui și să sufere cum el a suferit. Ei au văzut că acei care vor continua cu deplină credință până la sfârșit, vor fi înălțați și vor trăi împreună cu Domnul în vecii vecilor.

În timp ce aceste mari adevăruri se desfășurau pe dinaintea minții ucenicilor, tristeța lor fugi dela ei și inima lor se mângăie mult și se umplu de bucurie. Spiritul sfânt era acum dat, și acesta i-a făcut în stare să primească aceste mângăieri.

Tot așa s'a întâmplat cu toți creștinii cei consacrați, de atunci și până acum. Fiindcă ei stau în Christos, și cuvântul lui locuiește într'înșii, ei au cerut dela Domnul și Domnul le-a dat aceste multe mângăieri. Ei au învățat că Dum-

nezeu este Tatăl îndurărilor, că Isus Christos, fratele lor mai bătrân, este prietenul lor cel prețuit și mângăitor, iar Spiritul sfânt este canalul mângăierii, și adăpându-se dela acest canal, ei au învățat a fi ei însăși mângăitori.

Scopul lui Dumnezeu cu privire la biserica de pe pământ este acela că membrii ei trebuie să învețe să se deprindă a fi mângăitori speciali ai fraților lor, și ca unii care sunt în Christos, au să vestească vestea împărăției, și să ducă o veste de mângăiere tuturor acelor cari plâng și sunt întristați și cari doresc a cunoaște calea care duce la viață și fericire. Făcând aceasta, ei arată și desfășură mărirea lui Dumnezeu.

TEXTUL PENTRU 28 IANUARIE

„Voi sunteți un neam ales... un popor pentru un scop” —1 Petru 2: 9, trad. greacă.

DE CEA mai mare însemnătate ca toți creștinii să pună ochii pe urmările ce le-a avut primirea Spiritului sfânt la Rusalii asupra ucenicilor, precum și de atunci încoace. Ei așteptară Spiritul sfânt, după cum făgăduise Isus. După ce fură concepuți și unși, ei nu s'au pus să șeadă jos, să-și încruciseze brațele și să steie nepăsători; nici nu s'au ascuns. Tocmai dinpotrivă, ei îndată s'au pus pe lucru, să vorbească și să vestească în toate părțile despre împărat și împărăție.

Pentru ce au făcut ei aceasta? Dumnezeu îi alege și chemase pentru un scop. Ei erau să facă parte dintr'un neam ales, dintr'un popor chemat pentru un scop. Ei trebuiau să arate mărirea aceluia care îi chemase dela întunec la minunata lui lumină. Iar în îndeplinirea acestor slujbe, inima lor să umplea de bucurie și mângăiere. Vestea de mângăiere pe care o primisără ei aveau să o vestească mai departe pentru mângăierea altora.

Apostolul Pavel limpede și îndrăzneț a grăit-o aceasta în următoarele cuvinte: „Binecuvântat este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Christos, Tatăl îndurărilor și Dumnezeu al ori cărei mângăieri, care ne mângăie pe noi pentru toată suferința noastră, ca prin mângăierea cu care înșine suntem mângăiați de Dumnezeu să putem noi mângăia pe cei care sunt în orice suferință.” —2 Corinteni 1: 3, 4.

Acum noi vedem că Isus Christos este capul făpturei noi; că toți aceia care sunt în Christos au primit Spiritul sfânt și sunt prin el mângăiați; că mângăierea aceasta izvoarește dela Iehova, Tatăl îndurărilor, că el îi învață prin aceea că îi lasă să treacă prin diferite încercări și probe cu scopul de ai învăța să fie mângăitori până încă sunt aici, ca ei să fie asociați cu Domnul Isus în Impărăția sa, și pentru ca numele său să se mărească prin dânsii.

Așa dar, calea creștinului este limpede croită. Acela care ar voi să intre în împărăție și ar vrea să fie folosit de către Tatăl pentru bine-

cuvântarea omenirei, trebuie ca mai întâi să învețe cum să fie mângâitor încă de această parte a vălului. Este cu neptuință a o face aceasta altfel decât prin intrare în serviciul Domnului așa după cum se pune înainte ocaziunea. Noi suntem datori să vestim pe Împărat și împărăția sa pentru că vestea aceasta este o veste de mângâiere. Noi trebuie să indemnăm pe frații noștri la o predare cu totul Domnului și serviciului său; deoarece prin aceasta ei sunt mângâiați. Noi trebuie să fim martori adevărați și

credincioși despre aceea că Iehova este Dumnezeu, că Isus Christos este Împărat, și că împărăția dreptății s'a apropiat. În toate acestea noi trebuie să fim împinși înainte de iubire, care este o predare neegoistă Domnului și treburilor sale.

Ce minunat este acest plan a lui Dumnezeu! Ce fericită e partea creștinului! De aceea, să ne punem iubiți frați și surori toate silințele ca să ne îndeplinim însărcinarea de mângâitor ai fraților și ai lumii care plânge și se vaietă.

Watch Tower, 15 Decembrie 1924.

VOLUMUL III. — CAPITOLUL VIII. RESTABILIREA LUI ISRAEL

(CONTINUARE DIN NO. 12)

JIDOVILOR MAI ÎNTÂI

Vedem deci, că profetia lui Dumnezeu cumcă Israilul—afară de puțini credincioși—va fi orbit prin legile sale (Romani 11:9), sa îndeplinit în mod natural, și de asemenea profetia cumcă mulți dintre aceia, prin darurile și întocmirile Mileniului, vor fi binecuvântați mai întâi decât alții, se îndeplinesc deasemenea într'un mod cu desăvârșire natural și provine din motive rezonabile. Astfel darurile Mileniului le vor primi mai întâi jidovii, întocmai ca și cum după testamente [legăminte], darurile Evangheliei au fost mai întâi oferite lor. Și astfel în sfârșit se va întâmpla, precum a profetit multora în Izrail. Iar timpul reînființării acestui neam, care atât de îndelung a căzut din dar, a sosit.

Totuș să fim cu băgare de seamă cu privire la o greșală foarte obicinuită ce se face din partea unora cari văd ceva din făgăduințele acestea. Ei susțin că citatele următoare sunt a se lua din cuvânt în cuvânt. „După aceea iar mă voi întoarce și voi clădi din nou cortul cel căzut al lui David, și cele răsturnate ale lui iar le voi clădi și le voi îndrepta.” „Și Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David pămîntului său.” Și David servul meu va fi rege peste dânșii.” (Fapte 15:16; Luca 1:32; Ezekiel 37:24) Până când reîntoarcerea făgăduită în țara lor și clădirea de nou a Ierusalimului pe colinele sale nu poate fi trasă la îndoială, putem să fim tot atât de siguri, că sub **cortul și tronul** lui David nu sunt a se înțelege adevărate pietri, lemne ș. a. Restabilirea casei lui David se referă la restabilirea cinstei de împărat și la stăpânire în mâinile unui urmaș al lui David. Isus Christos e odrasla făgăduită a casei lui David și moștenitorul tronului său, și dacă împărăția sa începe a fi restabilită, atunci aceasta înseamnă începerea înființării [restabilirii traînice] casei sau cortului lui David, care mai înainte era numai temporală [pentru un timp] și care a căzut și sute de ani a zăcut în pulbere. Astfel „tronul lui David”, pe care va ședea

Mesia, de asemenea nu se referă la o bancă de lemn, aur, sau de os de elefant pe care șezu David, ci la cinstea, puterea și mărirea ce a avut-o. Această stăpânire, funcție sau tron, ce a ocupat-o David câțiva ani, va fi ocupată de unul lui Dumnezeu pe o treaptă mult mai măreață.

Totuș ce fel de stăpânire a avut și a exercitat David? Noi răspundem că a fost stăpânirea lui Dumnezeu. David șezu „pe tronul Domnului” [1 Cronica 29:23], și tocmai aceasta e stăpânirea ce o va avea Christos în împărăția sa din timpul Mileniului. Și dacă cercetăm bine, atunci e lămurit că David și tronul său sau vaza dumnezească ce a fost înființată în izraelul simbolic au fost numai niște înfățișări simbolice ale lui Christos și a împărăției sale; și cinstea de căpetenie a lui David este că va fi aflat vrednic a fi unul dintre „principii” cărora le incredințează Emanuel faza sau treapta pământească a împărăției sale.—Psalm 45:16.

Chiar și numele David precum și împărăția sa au fost simbolice. Numele David înseamnă *iubit*, și fiu iubit al lui Dumnezeu e acela ce va fi în ziua aceea împărat peste întreg pământul și nu David cel simbolic, iubitul de odinioară. Vom face bine dacă vom face o deosebire exactă între Ierusalimul cel nou, cel ceresc sau spiritual, ale cărui douăsprezece pietri fundamentale sunt cei doisprezece Apostoli pe ruinele cele vechi, și între cel vechi, ce va fi zidit de nou. Sub restabilirea făgăduită a vechiului Ierusalim nu e a se înțelege numai rezidirea caselor ș. a., ci cu deosebire înființarea împărăției lui Israel, căci în profetie un oraș e simbolul sau înfățișarea unei *cărămuri* (guvernări). Prin urmarea rezidirea făgăduită a Ierusalimului pe baza cea veche, înseamnă o reorganizare a Izraelului, pe o asemenea bază cum a avut mai înainte, ca un popor, asupra căruia va domni unul lui Dumnezeu. Ierusalimul cel nou înfățișează biserica creștină în puterea și măreția regatului în mod spiritual și nevăzut oamenilor, și totuș atotputernic. Pogorirea sa pe pământ [Apocalips 21:2] marchează îndeplinirea cererei în rugăciunea

Domnului, care sună: „Vie împărăția ta”; și „venirea” sa se va întâmpla treptat și nu dintr’odată. E cuprins deja în „pogorire”, în venirea împărăției și cu un efect al aceleia vedem pașii pregătitori care conduc la restabilirea vechiului Ierusalim: și în scurt se va întâmpla ceea ce Domnul ~~va~~ ~~vor~~ a ne ruga: „Fie voia ta, precum în ceruri, și pe pământ. Noul Ierusalim și cerurile cele noi sunt expresiuni cu același înțeles și înseamnă împărăția cea nouă spirituală.

Profețiile deja cercetate arată anul 1878 ca data când „îndoitoi” timp de așteptare a lui Israel asupra împărăției s’a îndeplinit, și de la care timp începând are a se data (socoti) reîntoarcerea sa la dar și încetarea orbirei sale: Timpul când trebuie să se zică: „Vorbiți la inima Ierusalimului, și strigați către dânsul, că timpul ostirei lui (timpul așteptării lui - îndoiti) s’a împlinit, că iertatu-s’u păcatul său; căci a lua din mâna lui Iehova îndoită pedeapsă pentru toate păcatele lui”. - Isaia 40:1-2.

Dela data aceasta începând, vedem deci cum trebuie să se aștepte semne sigure, că la poporul acela se rentoarce darul - vedem o mișcare în direcția răsădirii faptice pe pământul lor și a rezidirei lor ca un popor mare conform multelor făgăduințe ale lui Dumnezeu în această privință: căci: „Așa zice Iehova Dumnezeu lui Israel: precum aceste smochine sunt bune, așa voi recunoaște pe cei strămutați din Iuda, cari i-am trimis din locu acesta. În pământul Chal-deilor (la Babilon - Babilonul mistic - creștinism, precum arată versul 9 că dela căderea lor s’au împrăștiat între toate popoarele ale așa numitului creștinism), spre binele lor, spre pedeapsă și ispășire. „Căci voi îndrepta asupra lor ochii mei spre bine, și-i voi întoarce în pământul acesta, și-i voi zidi, și nu-i voi surpa, și-i voi sădi și nu-i voi desrădăcina. Aceasta nu s’a putut referi la reîntoarcerea lor din Babilonul literal, deoarece după rentoarcerea aceea au fost surpați și smulși iarăși. Și le voi da inimă ca să mă cunoască, că eu sunt Iehova; și ei îmi vor fi popor și eu le voi fi Dumnezeu: căci se vor întoarce către mine din toată inima lor.” - Ieremia 24:5-7.

Astfel zice Dumnezeu: „Iacă eu voi reîntoarce pe prinșii corturilor lui Iacob, și mă voi milui de locuințele lui; și cetatea (Ierusalimul) se va rezidi pe ruinele sale, și palatul va fi locuit ca mai înainte. Și copiii lor (ai lui David) vor fi ca mai înainte, și adunarea lor se va întări înaintea mea, și voi pedepsi pe toți apăsătorii lor. Și mai marele lor va fi dintre dânsii, și guvernatorul lor va ieși din mijlocul lor. Iată, eu îi voi aduce din pământul de miazănoapte (din Rusia, unde locuiesc aproape două treimi dintre toți jidovii căți trăiesc acum), îi voi aduna la marginile pământului... adunare mare se va întoarce aci. Vor veni cu plâns, și-i voi aduce în rugi... Ascultați popoare, cuvântul lui Ie-

hova! Și spuneți țărilor îndepărtate și ziceți: cel ce a împrăștiat pe Israel, iarăși îl va aduna, și-l va păzi, ca păstorul pe turma sa. Căci Iehova a mântuit pre Iacob, și l-a răscumpărat din mâna celui mai tare, decât dânsul. Vor veni și vor cănta pe înălțimea Sionului, și vor alerga la binecuvântarea lui Iehova în grâu, în must și în oleiu, în oi și în boi; și sufletul lor va fi ca o grădină udată; și nu se vor mai întrista”. - Ieremia 30:18,20,21: 31:8-12.

Marele Mântuitor nu va restabili numai pe fii vii ai acestui popor, ci și morții, căci: „Așa zice Iehova Domnul: iacă, poporul al meu, eu voi deschide mormintele voastre, și vă voi scoate din mormintele voastre, și vă voi aduce în pământul lui Israel. Și veți cunoaște că eu sunt Iehova, când, poporul al meu, voi deschide mormintele voastre, și vă voi scoate din mormintele voastre: când vă voi pune suflarea mea în voi, ca să înviați, și vă voi așeza în pământul vostru: atuncea veți cunoaște, că eu Iehova am vorbit și am făcut, zice Iehova”. - Ezekiel 37:12-14.

Aceste făgăduințe minunate nu se vor îndeplini într’o zi de 24 de ceasuri, ci în decursul zilei de o mie de ani. Îndeplinirea a avut un început hotărât, în anul 1878 ca urmare a congresului național din Berlin. Ei se bucură acum de mai multe drepturi pe pământul părinților lor, decât au avut știe de ani deiarândul. Ei nu mai sunt „câini” înaintea turcilor nerușinați.

Nu e cunoscut pretutindeni, că Anglia a luat deja protectoratul (ocrotirea) asupra Palestinei și chiar asupra tuturor provinciilor aziatice ale Turciei. Anglia deja de mult a simțit lipsa de a lua pe Turcia în apărare din trei motive: întâi, clasa bogată a Angliei e proprietarul (stăpânul) cel mai mare al hărtilor de valoare turcești; al doilea, dacă Turcia ar cădea odată în mâinile unui vecin al său, sau ar fi împărțită între ei, atunci Anglia numai puțin, sau chiar nimic, n’ar primi din pradă și celelalte popoare ale Europei protivnice în contra afacerilor europene ar păși pe întâiul plan și ar ajunge la mai mare putere decât Anglia; că după delăturarea imperiului turcesc s’ar mări foarte înrăutățirea ruscă în partea de miazăzi a Aziei și într’un timp, nu prea îndepărtat, ar alătura la sine împărăția indiană. Inșă regina Indiei e regina Angliei, și din India are Anglia multe venituri comerciale ș. a. De aceea vedem că partea regală sau Tory a Angliei sprijinește Turcia din toate puterile, și când în anul 1878, în care rolul de căpetenie l-a jucat un evreu, lordul Beaconsfield, primul-ministrul Angliei, afacerile Turciei fură aranjate atunci în așa fel, că existența sa națională a fost păstrată cel puțin pentru prezent și provinciile sale totuși au fost aranjate (înlocuite) astfel, că în cazul unei desființări, puterile cele mari să știe ce parte ar avea să ia fiecare dintre ele. Atunci a fost că tuturor provinciilor Turciei li